

‘Ο Μπόμπας

Λάμπες και μαξιλαράκια, φωτογραφίες, λεξικά
Μιά είκόνα τοῦ Νυμφίου δύο ραπτομηχανές
φωταέριο και σκρίνια πέντε τραΐνα στή σειρά
μέ τοῦ Πάγου τό ψυγεῖο, ἔνα πούλμαν, πόρτ μαντώ
Δύο ὄπλα τοῦ Σαράντα κάτι πάγκους, τά βιθλία
Μπιχλιμπίδια και ντουλάπες
Κι ὅλες τίς παλιές ἀγάπες

—Βάλτα Μπόμπα στό ύπόγειο

Κι ὅταν μέ τό καλό περάσει ὁ Ζουρλάντος
νά διαλέξει, ν' ἀγοράσει νά πληρώσει
νά τά πάει Ἀκαδημία
μέχρι νάρθει Ἐπιδημία
μ' ἔνα πρόστυχο ρετρό¹
ἔχουμε πολύ καιρό.

—Πούσαι Μπόμπα, ἀσε κάτω τήν κιθάρα και πήγαινε
τήν πολυθρόνα τόν καθρέπτη και τή Ρόδα φόρτωσέ
τα γιά τό παλιατζήδικο. Ὄπου
νάναι φτάνουν οι Μαστόροι γιά τό
πάτωμα. (Τό μαγαζί ἀνακαινίζεται)

‘Ο Μπόμπας δέν κατάλαβε τίποτα. Πήγε ὅμως.
Κατέβασε και μερικές κορνίζες, κάτι ἀφίσες τοῦ φανήκανε παλιές.
Τά φόρτωσε ὄλα σ' ἔνα τρίκυκλο.
“Ισια στό Μοναστηράκι
πῆρε τό χιλιάρικο.
“Εδωσε στό τρίκυκλο ἔνα διακοσάρι
Γύρισε στ' ἀφεντικό ἔνα τρακοσάρι
και κράτησε γιά πάρτη του πέντε κατοστάρικα.
Ούτε γάτα ούτε ζημιά
Γειά σου Μπόμπα λεβεντιά.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠΑ

Γεννήθηκε στήν Ξάνθη ἔνα θράδι
ἀπό ἄγνωστους καί ἀχρηστους γονεῖς
τοῦ θάλαν τό Μπόμπας παρανόμι
φαινότανε σκληρός ἀπό παιδί.

Ἐμαθε τί 'ναι φέγγος, τί 'ναι χώρα
ἡταν μικρός μά δούλευε γκαρσόνι
Κάπου τό διάθασε γι' αὐτή τήν κοινωνία
πῶς καί γιατί κρατάνε λίγοι τό τιμόνι

Μπόμπα ὁμορφάντρα
Λευκή κορμάρα
μαῦρα μαλλιά, Γειά σου Μπόμπα λεθεντιά

Μεγάλωνε ὁ Μπόμπας κάθε μέρα
Ντερέκι, ἵσιος, ἀνθρωπος γερός
οι ἄλλοι γύρω μοιάζανε κομπάρσοι
Στά εἴκοσι παντρέφτηκε κι αὐτός.

Μαῦρα μάτια μαῦρα μαλλιά
Γειά σου Μπόμπα λεθεντιά

Τοῦ εἰρθε ξαφνικά νά θέλει
μιά Ρόδα, ἔνα σπίτι, ἀπλωσιά
μέ τά λεφτά θά γίνει τό χαῖρι
ηθελε νά μπει στή μοιρασιά

"Ετσι τοῦ ἡρθε τόπε στήν παρέα. Δέν ἡταν φαταούλας ὁ Μπόμπας. "Η ὅλοι
ἢ κανείς. Τό είπε σοθαρά. Πάντοτε ἔλεγε ὅτι ὅλοι ἔχουν νοῦ.

Μόυγκριζουν πάλι –μέρα μεσημέρι– οἱ μηχανές
Μέ τή ματιά τοῦ μέλοντος είναι πρωτόγονες.
Τρέμουν οἱ δρόμοι, τά σπίτια τρίζουν.

Τό δέντρο κάκη στή μέση τῆς πλατείας.

'Ο Μπόμπας τό γκαρσόνι ἀναστενάζει
Δέν ἔχει λέει πελάτες –λίγα τά λεφτά–
'Η ἔξουσία –πού ὁ Μπόμπας δέν τήν ξέρει– κοιμᾶται πάνω στά χαρτιά.
Δέν ὠφελεῖ νά λές τό «Δέν πειράζει».

Μπόμπα πῶς θά θρέψεις τά ἐπτά παιδιά.

–Μωρή γιατί σέ θάλαν νά δουλέψεις.

Οι έραστές κι οι γόητες δέ δίνουνε ἀγάπη
πουλοῦνε κι ἀγοράζουνε τόν πόθο
πρίν ξημερώσει φῶς ἀπό τίς γρίλιες
κάτι σαινία γδύνουν στό μπαρμπούτι
ἔνα πλούσιο Ἀράπη

Κι ἀπό πίσω σου γελᾶνε οἱ Ροκτζῆδες
κάτι ζῶα ξηγημένα μά λειψά
ἄστους ρέ. —Φύγε θά σοῦ κάνουν χάπενιγκ
Κού Κλούξ Κλάν τά παιδιά τῆς Ζάκελιν.

—Ακουσε τί λέει

“Εσεῖς παλιοτόμαρα ἐμπόροι
πού πουλάτε γιά ἀλήθια μία ὅμορφη ψευτιά
θά σᾶς καταγγείλω ὅλους
στήν ἀρένα τοῦ Ντουνιά

“Ε... σεῖς καραγκιόζηδες κοκόροι
πού ἀρπάτε μέ τό ζόρι
δῆθεν δωρεάν λεφτά
θά σᾶς βάλω στό θαπόρι
θά σᾶς βάλω στή σειρά
καὶ αὐτό εἶναι καλό
γιά νά βάλετε μυαλό.

—Τόν ἄκουσες τί εἴπε;

(Κι ἂν ἔγινε ἀρνάκι ὁ Δολοφόνος, πάλι κρυφά τόν τρώει τό σαράκι)
Τό πρωί πήραμε τό πρώτο ἀεροπλάνο καὶ γυρίσαμε. Εἶχε λίγο συννεφιά
Προσδεθῆτε. Μήν Καπνίζετε.

Τό θραδάκι

Μακαρόνια ὁ Μπόμπας μᾶς σερβίρει
λίγα λόγια γιά τό τράμ τοῦ Καλοκύρη
καὶ δυό στίχους πεταμένους
μὲ αύτόματη γραφή
ἀπό ἔνα ἐπαρχιώτη στό περιοδικό
«ΚΟΡΦΗ»

- [1] Όσο μακριά εἶναι ἔνα ἄστρο
τόσο δέν τό γουστάρω**
- [2] ΚΙ ΑΝ ΕΓΙΝΕ ΑΡΝΑΚΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
ΠΑΛΙ ΚΡΥΦΑ ΤΟΝ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΣΑΡΑΚΙ**

Είχα κάποτε φίλο γκαρδιακό.

Ήταν ώραιος παραμυθᾶς, πειστικός σάν άρουραίος
είχε κάνει και θέατρο. Είναι άκομα ζωντανός και μάγγας λέει ό Μπόμπας
μέ τήν καλή τήν ἔννοια τοῦ ὄρου
ξενύχτης ό μπαγάσας μέχρι τρόμου
Μέ ταλέντο διαλεχτό και ζηλεμένο.
Στό μυαλό τό στωικό
τοῦ κάνανε παρέα
—ΐσια ποσοστά—
τό γελοϊο μέ τό τραγικό.

Φοθερός ήταν ό φίλος

"Εξιδος

΄Ωκέυ! εἶπε ό Μπόμπας
δέν είμαι φαταούλας
νά γίνει ίσια ή μοιρασιά

Γράφε στό χαρτί όλα τά έξοδα
ό Μπόμπας λέει νά ταξιδέψει
στήν Ταϊτή

΄Εκεī θέλει νά κάνει τήν ἄδειά του
Χαλάλι του.

Είναι ώραια ἐκεī. Τό διάβασε στό ντομινό
Δέν Θέλω άηδίες. Βάλε νά φάμε καί πεινώ.

XORIKO

΄Απ' τό παράθυρο βλέπω μιά θάλασσα γαλήνια. Άπάνω της άχνά άγγιζουν
άραιά σύννεφα. Βρέχει ήσυχα. Λίγο τό κρύο. Κάπου κάπου βγαίνει ό ήλιος
άλλα ξανασκεπάζεται γρήγορα από τή συννεφιά. Τό παλιό ρολόι τοῦ τοίχου
δείχνει 8 ή ώρα. Ή ώρα όμως είναι 1 μ.μ. Δέν έγινε κανένα λάθος. Άπλως
στό "Άγιον" Όρος έχουν ἄλλο ώραριο. Μόλις δύσει ό ήλιος είναι δωδεκάτη
νυχτερινή. Άν δύσει 6 γίνεται 12 ἄν δύσει 7 γίνεται πάλι 12. Οι καλόγεροι
βλέπουνε τόν ήλιο και μόλις κείνος δύσει βάζουνε τά ρολόγια τους στίς 12
τή νύχτα. "Ολα είναι στά μέτρα τής σιωπής. Ή ηρεμία, ή προσευχή, τά
μουλάρια μέ τά κουδούνια στό λαιμό, τό φαγητό, ό ύπνος, τά οίκονομικά.
Έδω ή φθορά σου φαίνεται κάθε λεπτό. Όλα είναι παλιά άκομηκι ή κουβέντα
τοῦ Μοναχοῦ.

΄Η πρόοδος δέν ἐνοχλεῖ. Είναι κάτι πού έρχεται από μακριά. Κάποτε θά
γίνουν δρόμοι και θάρθει τό ήλεκτρικό. Δέν ύπάρχουν γυναικες. Οὔτε ζῶα
θηλυκά. Είναι όρος ἀπαράθατος.

Τό φαγητό είναι νόστιμο. Περιβόλια γύρω στή μονή. Ντομάτες, λάχανα,
φασόλια, κλήματα, κρεμύδια, χόρτα πολλών ειδῶν. Άπ' τό παράθυρο,
ἀπλώνονται παντοῦ δέντρα. Έλιές, κυπαρίσσια, καρυδιές, πλάτανοι, εύκά-
λυπτοι. Ή έκκλησιά είναι από μέσα όλη ζωγραφισμένη. Χθές πήγαμε στόν
Έσπερινό. Ή ψαλτική συνοδεύεται από κινησιολογία. "Οπως ἀπ' ἔνα Ρωμαϊκό

ἀντίγραφο καταλαθαίνω τήν τέχνη τοῦ Πραξιτέλη ἔτσι κι ἀπό τήν λειτουργία τους είδα τήν τραγῳδία μας. Μάς ἔδειξαν τή βιθλιοθήκη καὶ τά κειμήλια τῆς μονῆς. Ἀρχαῖοι καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς. Δισκοπότηρα, μίτρες, ἄμφια, ὅλα ἀπό ἀτόφιο χρυσάφι.

Ξαναμίλω γιά τή λειτουργία.

"Ενας καλόγηρος σέ κάθε στασίδι. "Ενας μέσα στό ιερό Δυό ἀπέναντι ἀπό τά στασίδια. "Ενας κοντά στήν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς. Κάθε τόσο κινοῦνται ψάλλοντας πότε στή μιά εἰκόνα πότε στήν ἄλλη. "Ενας ἀρχίζει ξαφνικά καὶ θυμιάζει. Τό δὲ πράγμα δέν ἔχει σχέση μέ τά ἐντυπωσιακά στοιχεία τῆς λειτουργίας πού γνωρίζουμε. "Ολες οἱ κινήσεις γίνονται γιά τήν ἀνάγκη τῆς λειτουργίας κι ὅχι γιά τό θεαθῆναι. Ξαφνικά ὅλοι μαζί βγάζουν τά μαῦρα πέπλα. "Υστερα τά καλυμαύκια. "Υστερα τά ξαναβάζουν. "Υστερα προσεύχονται μέ μετάνοιες. "Ενας τελετουργικός χορός μέ πίστη, ἀπό ντυμένους στά μαῦρα ἀνώνυμους ἡθοποιούς. Ψάλλουν ἔτσι σά ν' ἀπαντᾶ ὁ ἔνας στόν ἄλλονε. Ἀπέξω σταμάτησε ἡ βροχή. Ἡ ὥρα είναι δύο παρά τέταρτο. Τό ρολόι τοῦ τοίχου 8 καὶ δέκα. Καὶ τά δύο είναι σωστά. Θά βγω ἔξω. Θά κατέβω ἀπό τό τρίτο πάτωμα καὶ θά μπω στό προαύλειο. "Εχει ἐντοιχισμένα ἀρχαῖα ἀγάλματα μικρά στούς τοίχους. Τήν Ἐκάλη, τόν Ἀδωνι, τόν Ποσειδώνα. Κάποτε εδῶ ἦταν ἀρχαῖα πολιτεία. Ἡ μονή είναι ἔνα θαῦμα ἑλληνοβυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Μιά πλευρά είναι καμένη. Συνέθη πρίν λίγα χρόνια. "Ολα ἐδῶ στηρίζονται στό ξύλο. Ἐκτός ἀπ' τά ντουθαρια (1 μέτρο πάχος) ὅλα είναι ἀπό ξύλο. Οξυά καὶ καρυδιά...

—"Αντε ρέ μέ τό "Ορος, τώρα

ΡΕΦΡΑΙΝ

Κρατήσου στό πλευρό μου
Ἐρωτιάρα μου τρελή
Ἐδῶ θά γίνουν ὅλα
Ἀλανιάρικο κουκλί

Ἡ ἀντοχή του θά φτάσει μέχρι τους ἐλεύθερους πολιορκημένους.

Μετά θά παίξει καὶ αυτός τό λύκο μέ τ' ἀρνάκια.

Μόνο πού εύτυχως γιά κείνον καὶ τούς ἄλλους θά είναι ἔνας νέος, ἐρασιτέχνης λύκος χωρίς διπλωματικότητα. Ἔτσι θά δώσει σίγουρα γρήγορα γρήγορα πληροφορίες στά ἀρνιά ὅτι ὁ λύκος ζεῖ ἀπό τίς σάρκες τους, ὅτι ὁ λύκος πίνει αἷμα.

6 Ἡ ὥρα τό πρώι θά πηγαίνει γιά κυνήγι καὶ ἡ αἰσθηση τῆς ζωῆς πού ξυπνᾶ ἵσως νά τόν πείσει νά τραφει υέ χόρτα καὶ νά γίνει φίλος μέ τ' ἀρνιά. Τ' ἄλλα κάπου θά χρησιμέψουν. Δη, τούτη τά δόντια, ἡ δύναμή του, τά αἰμοθόρικα αισθήματα. Ποῦ ξέρεις, ἵσως οί ἄλλοι λύκοι δέ θά συμφωνήσουν μαζί του καὶ θά χρειαστεῖ νά θυμηθεῖ τήν παλιά του τέχνη νά δειξει τά ἄγρια ἔνστιχτα, τό ούρλιαχτό κλπ. γιά νά φοθηθοῦν καὶ νά κάσουν φρόνημα.

Τραγουδᾶς καὶ λιώνεις τήν καρδιά μου
κρυμένοι σαλταδόροι μᾶς κοιτοῦν
μήν βλέπεις τήν κατάντια ιους μωρό μου
ἔχουνε φτερά μά δέν πετοῦν.

ΕΡΩΤΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

"Ας ποῦμε ότι ό Μπόμπας είναι πρόσωπο πραγματικό.

"Ένας ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ μας, πού ἀντιπροσωπεύει μία μεγάλη ὁμάδα τοῦ κόσμου.

Ρωτάω: "Αν μυθολογηθεῖ ό Μπόμπας σ' ἔνα σύνολο σημερινῶν συναλλαγῶν καὶ καταστάσεων μπορεῖ νά παιξει, ἃς ποῦμε
ΠΡΟΜΗΘΕΑ;

Γιάννης Μαρκόπουλος

